

1

HUN GÅR NORMALT I SORT

Mae var ofte dødens håndlanger. Det var ikke rigtig noget problem.

På slagmarken var døden endegyldig, og der var ingen grund til at dvæle ved hvad den betød. De dræbte var blot missionsmål og derfor egentlig ikke at betragte som mennesker. Det var dig eller dem. Og når kampen var forbi, kunne man bare gå sin vej.

Men i dag var det ikke muligt bare at gå sin vej. I dag gik hun døden i møde, og det skræmte hende som ind i helvede. Det var der ellers ikke meget som gjorde nu om stunder.

Hun tog en dyb indånding, hvilede kinden mod spejlet i stuen og lukkede øjnene. Der var en vis trøst i den kølige fornem-

melse af glasset mod huden. Hun gentog soldatereden i hovedet igen og igen og brugte de velkendte ord til at stive sig af. *Jeg er Republikkens soldat. Jeg tjener ikke min egen vilje, men mit lands. Jeg er dets redskab og vil med glæde give mit liv for at fremme nationens hæder og ære. Jeg er Republikkens soldat. Jeg tjener ikke min egen vilje, men mit lands ...*

Da det bankede på døren, blev hun brat revet ud af sit mantra og rettede sig op. En dyb indånding mere fik hendes dirrende hænder til at falde til ro, og hun skubbede følelserne langt ned under overfladen hvor de ikke længere kunne røre hende. De var magtesløse, og hun var fri. Hun dobbelttjekkede sit ansigt i spejlet, men det afslørede intet. Det var tomt. Blankt. I kontrol.

Dagg og Val stod ved døren, præcis som hun havde vidst de ville. De hilste på hende med forcerede smil som var meget langt fra deres sædvanlige ubekymrede stil. Begge var iført uniformer magen til hendes: Sort jakke med kineserflip, et par sorte bukser og sorte støvler. Sort over det hele. Selv knapperne var sorte. Den eneste farve kom fra en lille skarlagensrød nål som var fæstnet på kraven og som skilte sig ud som en dråbe frisk blod. For det utrænede øje så denne uniform ikke anderledes ud end dem prætorianerne normalt bar i kamp. Mae derimod som kunne se og mærke gallauniformens fornemme stof, syntes at den virkede skrøbelig hvilket bragte hendes tidligere frygt for sårbarhed tilbage. Det hjalp bestemt heller ikke at hun var våbenløs.

„Er I kommet for at babysitte mig?“ spurgte hun.

„Hvem sagde noget om at babysitte?“ Dagg var altid hurtig til at trække på smilebåndet, men denne morgen forrådte hans øjne ham. „Vi er bare en flok venner som skal i byen sammen.“

„Du får det til at lyde som om vi skal på bar,“ sagde Mae. Hun gik tilbage til spejlet og studerede den flettede knold hun havde brugt så lang tid på at lave. Med en grimasse trak hun hårnålene ud og gav sig til at flette håret op.

Val gjorde sig det behageligt på sofaens armlæn, doven og smidig som en kat, selv under disse omstændigheder. „Hvad laver du?“

„Den var sjusket,“ sagde Mae.

„Der sad ikke et eneste hår forkert,“ protesterede Val.

Mae svarede ikke. I spejlet så hun sine venner udveksle bekymrede blikke bag sin ryg. *Det er værre end jeg troede*, syntes Val at sige. Dags ansigtsudtryk fortalte at han var enig, men at han ikke helt vidste hvordan han skulle håndtere det. Vride halsen om på nogen, løfte vægte og konkurrere om hvem der kunne spise flest donuts, dét kunne han finde ud af. Men terapi? Ikke rigtig.

Det var heller ikke en af Vals talenter. Ingen af dem vidste hvad de skulle stille op med Mae, og hun havde så sandelig ikke tænkt sig at hjælpe dem. For hun ville ikke have dem til at gøre noget som helst. Hun ønskede at de skulle behandle hende på

deres sædvanlige rapkæftede facon. Og det hun ønskede sig aller- mest, var at denne dag snart ville være forbi så livet kunne vende tilbage i de vante gænge.

„Hvor mange gange har du flettet håret i dag?“ Vals tone- fald var ukarakteristisk blidt.

„Det er ikke ordentligt,“ sagde Mae og undveg spørgsmålet. Det var faktisk ottende gang hun flettede det. Hun kom kon- stant til at gøre det så stramt at hendes hårbund efterhånden var rød selvom det lille metalimplantat i armen pligtro dulme- de smerten. „Du forstår det ikke.“

Hverken Val eller Dagg havde nogensinde problemer med hår- et. Dagg lod aldrig sit mørke hår blive længere end et par mil- limeter, og Val havde en flot korthårsfrisur som passede godt til hendes spinkle skikkelse. *Jeg burde klippe mit*, tænkte Mae. Hun havde overvejet det tusind gange før, men kunne alligevel aldrig få sig til det.

„Det er okay at du ved det. Sorg er en normal del af, øh, proces- sen.“ Dagg havde åbenbart læst selvhjælpsbøger inden han kom forbi. „Du kan også græde.“

„Hvorfor skulle jeg gøre det?“ Mae trak så hårdt i håret at hun skar ansigt.

„Det gør folk når de mister nogen som de holdt af,“ sagde Val. „Du er så anspændt at du eksploderer hvis du ikke snart slapper af. Og du skal *ikke* flette det om igen. Det ser fint ud.“

Mae var lige blevet færdig med at sætte fletningen fast som hun havde rullet sammen til en perfekt, lavtsiddende knold i nakken. Hun *var* faktisk på vej til at pille hårnålene ud igen da Val greb hendes arm. „Det er nok, Mae. Vi kommer for sent.“

Det var endnu et skidt tegn at Val brugte hendes rigtige navn i stedet for hendes kælenavn, Finn. Men Mae kunne ikke benægte at hendes veninde havde ret. Det var på tide at komme af sted. Efter et sidste kort blik i spejlet lod hun dem føre sig udenfor til metrostationen på den anden side af gaden. De tog den blå linje ud til basen og høstede en del forbløffede blikke fra de andre passagerer. Prætorianere var ikke videre almindelige uden for de militære og statslige centre. Og en hel gruppe var særdeles usædvanligt. Passagererne holdt sig på afstand og skævede nervøst rundt i toget mens de spekulerede på om de skulle forvente et terrorangreb.

Trekløveret endte med at ankomme til basen tidligt, men mange andre prætorianere var allerede på vej ind i ceremonisalen. Og her mistede Mae modet og stoppede lige uden for indgangen. Forårssolen skinnede alt for klart og muntert til en dag som i dag. Dagg lagde en hånd på hendes arm. „Er du okay?“

„Du behøver ikke gå derind,“ sagde Val.

Mae gjorde honnør for flaget over dem og fortsatte frem mod håndscanneren. „Jeg har det fint.“

Række efter række af stole fyldte salen som vrimlede med præ-

torianere. Beskeden var kommet for mindre end en uge siden, og det havde formentlig krævet ikke så lidt arbejde at trække så mange tilbage fra deres forskellige opgaver. Nogle ville selvfølgelig ikke være der. Det var en del af jobbet. Men en prætorianers død var så monumental at deres overordnede med garanti havde gjort alt hvad de kunne for at sikre et godt fremmøde.

Selvom der ikke var en officiel siddeplan samlede prætorianerne sig i legioner. Val vinkede til nogen tværs gennem salen. Skarlagenerne havde allerede taget en midterplads og vinkede dem over til sig. Val og Dagg begyndte at gå hen til dem, men Mae stoppede igen og lod blikket fæstne sig ved den forreste del af salen.

Der havde ikke været noget legeme at tage med tilbage, men de havde alligevel stillet en kiste frem lavet af mørkt, skinnende træ. Prætorianersort. En bort af indigoblå silke lå over kisten og over den var RUNA's flag draperet. Bunker af gardeniaer lå på begge sider, og deres afrundede former stod i stærk kontrast til kistens skarpe linjer.

Ligeglad med om Val og Dagg fulgte hende eller ej, drejede Mae af mod midtergangen som førte direkte op til kisten. En boble med følelser – en blanding af sorg og panik – steg langsomt op i hendes indre, men hun undertrykte den bestemt. Hun rankede ryggen og holdt hovedet højt idet hun begav sig ud på den frygtelig lange vej frem forrest i salen. Folk trådte til side for

hende, og de som ikke havde bemærket hende før, stoppede nu for at stirre. Hun ignorerede deres blikke og den hvisken som snart fulgte. Hun holdt øjnene rettet stift frem og gentog tavst soldatereden: *Jeg er Republikkens soldat. Jeg tjener ikke min egen vilje, men mit lands ...* Ordene blev efterfulgt af et ekko af hendes mors ord fra så mange år tidligere: *Du kan ignorere dem fordi du er bedre end dem. Tøm dig selv for alle følelser, for hvis de kan se dem, kan de bruge dem mod dig.*

Prætorianerne som stod allerforrest, trådte også til side for hende og rykkede væk fra kisten. Samtalerne i nærheden forstummede. En gylden plakette var skruet fast til det mørke træ lige under flaget. PORFIRIO ALDAYA, INDIGO LEGION. Datoerne for hans tjenestetid stod nedenunder sammen med en latinsk frase som sikkert nævnte noget om pligt og ære. Mæ strøg en finger over hans navn, og med ét blev lugten af gardenierne trykkende og kvalmende. Det svimlede for hende, og hun lukkede øjnene.

Porfirio er død. Det virkede umuligt at én så fuld af liv, én som ligefrem brændte af lidenskab og energi, virkelig kunne være borte for altid. Hun kunne ikke få sig selv til at spekulere over hvad der var sket med ham efter han døde. Var hans bevidsthed holdt op med at eksistere? Eller var han i et eller andet paradys som de religiøse fanatikere prædikede om?

„Du dræbte ham. Er du klar over det?“

Den velkendte stemme fik Mae til at åbne øjnene, og hun vendte sig langsomt. Drusilla Kavi stod med hænderne i siden og så på hende med mørke øjne som lynede af en blanding af sorg og raseri der afspejlede Maes egne følelser. Kavi var et halvt hoved mindre end Mae, og Mae havde intet problem med at holde ansigtet i fuldstændig udtryksløse folder over for hendes vrede. De andre prætorianere som stod i nærheden, så ufravendt til.

„Du dræbte ham,“ gentog Kavi. Den indigoblå nål på hendes krave svarede til Porfirios. „Du kunne lige så godt selv have bragt bomben, din kastale møgkælling. Han ville ikke være taget af sted hvis det ikke havde været for dig.“

Mae var blevet kaldt det der var meget værre og havde for længe siden lært at ignorere den slags. „Porfirio traf sine egne valg. Ingen kunne tvinge ham til at gøre noget.“ Hun nægtede at bide på krogen og forsøgte at træde rundt om den anden kvinde. *Vær rolig. Vær hævet over det.* „Undskyld mig, jeg må tilbage til min legion.“

„Du tør lige vove på at gå din vej når jeg taler til dig!“ råbte Kavi. Hendes stemme rungede gennem salen, og alle som endnu ikke havde set dramaet udfolde sig, blev nu opmærksomme på dem. Kavi greb Maes arm. „Føler du overhovedet noget? Betyder det slet ikke noget for dig at han er død? Hvordan kan du være så kold?“

Mae flåede armen til sig og mærkede vreden ulme. „Du holder fingrene fra mig. Og du skal ikke fornærme ham ved at skabe dig på den måde.“ Mae vendte sig bort og så at Val og Dagg stod i nærheden sammen med en flok andre skarlagener. Bag Kavi havde adskillige indigoer også forsamlet sig. Forstærkning. Deres ansigter var hårde og anspændte idet de forberedte sig på at forsvare en af deres egne. Prætorianerne havde en opsigtsvækkende fortid med masser af farlige træfninger bag sig, men et klammeri under en begravelse var vist noget helt nyt.

„Er det hvad der sker med de mænd, du knepper? Du slår dem altså ihjel?“ Kavi tog fat i Mae igen og fik hende til at vende sig. „Jeg sagde at du ikke skulle gå din vej når jeg taler til dig! *Du dræbte ham!*“

„Og jeg sagde at du skulle holde fingrene fra mig.“

Det var dér filmen knækkede. Kavi havde ikke kun brudt Maes jerngreb om sin disciplin, hun havde også lukket op for alle de kasser som Mae havde pakket sine følelser ned i. Al sorgen, al raseriet, al skylden ... samtlige følelser som Mae så omhyggeligt havde pakket væk siden hun hørte om Porfirios død, vældede frem. Sluserne blev slået op på vid gab, og Kavi stod direkte foran dem.

Prætorianere var hurtige, og deres reflekser overgik almindelige soldaters. Det var hvad der karakteriserede dem, og hvad implantatet forstærkede. Og derfor skulle Kavi i det mindste have

set det komme da Mae langede ud og boksede hende i ansigtet. Måske ville Kavi ikke have haft en chance for at reagere, men hun burde trods alt have fået en advarsel. Hendes vidt opspilede øjne idet hun fløj baglæns ind i en række stole, fortalte dog at hun havde været fuldstændig uforberedt på angrebet.

Men da kampen først begyndte, var hendes reflekser klar. Hun sprang op næsten med det samme, men Mae var allerede over hende igen. Kavi gjorde et par forsøg på at få nogle slag ind, men Mae undveg hver gang. Et spring til siden, lige så perfekt som noget hun havde lavet under *canne*-kampene i sin ungdom, gav Mae mulighed for at skubbe den anden kvinde baglæns. Kavi landede på gulvet, langt mere uelegant end nogen prætorianer burde. De var normalt som katte, men Kavi havde svært ved at rejse sig. Hendes reaktioner var stadig hurtige sammenlignet med andre folks, men et par sekunder for langsomme for deres standard. Hun havde ingen chance for at forsvare sig da Mae susede frem, sparkede hende i maven og omgående fulgte op med et slag mod knæet. Mae hørte et *krak*, og Kavi tumlede skrigende omkuld.

Kamptilstanden indfandt sig så automatisk at Mae knap nok var opmærksom på hvad hun gjorde, det eneste hun vidste, var at hun var nødt til at blive ved med at slås og sørge for at Kavi blev nede. Endorfinerne og neurotransmitterne strømmede gennem Mae og gjorde hende stærkere og hurtigere. Men der var også no-

get andet som forstærkede dem i dag, et mærkeligt mørke som druknede hendes sanser og tilskyndede hende til at ødelægge. Det overskyggede hende som en kappe. En udenforstående kraft som lumsk sneg sig ind på hende og lod hende svælge i glæden ved vold og smerte. Panikken fik kortvarigt fat i Mae da hun genkendte den uvelkomne følelse. *Nej, ikke igen.* Men hendes mentale protester blev snart kvalt af kamprusen.

Kavi sprællede en smule og forsøgte uden held at rejse sig, men Mae holdt sin fjende nede mens hun slog igen og igen. Mae blev svagt opmærksom på blodet på den anden kvindes ansigt, og lyden af råb omkring dem som blev stadig højere. Og alt imens tænkte hun bare: *Porfirio er død, Porfirio er død ...*

Mae vidste ikke hvor lang tid der gik, før et par stærke arme halede hende væk. Hun så alt gennem en rød tåge, og adrenalin-en, forstærket af implantatet, piskede vildt rundt i hende. Pinefuldt langsomt kom verden atter tilbage i fokus. Det sorgdrevne raseri falmede, og endnu vigtigere, den mørke kraft som havde lagt sig over hende, forsvandt. Hun så almindelige soldater i grå og rødbrune uniformer komme ind i salen sammen med militærpolitiet. Men ingen rørte hende. To prætorianere holdt hende tilbage. De var de eneste som kunne holde hende når hendes overlevelsesinstinkt kørte på autopilot.

„Rolig, Finn. Rolig.“ Det gik op for Mae at en af dem som holdt hende, var Dagg. „Du har vundet. Det er forbi.“

Først da vovede Mae at kaste et blik ned på gulvet. Kavi var ikke død, men hun trak vejret i små stød, og øjnene var kun smalle sprækker. Hendes ene ben var bøjet i en unaturlig vinkel, og hun havde blod tværet ud over hele det ophovnede ansigt. Det så ud som om hendes næse var brækket. Mae stirrede forfærdet på hende og kunne ikke fatte hvad hun havde gjort. Prætorianere sloges indbyrdes oftere end nogen brød sig om at indrømme. Men det var svært at undgå sammenstød når man havde med en gruppe folk at gøre som var så fysiske og kemisk pumpede. Normalt var modstanderne meget jævnbyrdige. Selvfølgelig var der en sejrherre, men kampene var sjældent 'alt eller intet'.

Men dette? Det var intet. Kavi var intet. Hun havde ikke engang fået et slag ind. Mens Maes implantat fortsatte med at gearer ned og metabolisere den overskydende adrenalin, forsøgte hun at forstå hvad der var sket. Prætorianerne som holdt hende, vurderede endelig at hun var rolig nok til at de kunne give slip og overlade hende til MP'erne som ventede nervøst i nærheden. Mae gjorde ingen modstand. Hun lod dem føre sig ud, men ikke før hun havde sendt Kavi et sidste vantro blik.

Mae sad i en celle hele dagen hvilket gav hende tid til at analysere hvad der var sket. Det var umuligt at benægte: Hun havde mistet besindelsen. Hun havde været svag og tilladt følelserne at løbe af med sig. Bare at indrømme dette over for sig selv var ydmygende. En lille stikpille fra Kavi, og Maes panser var smuldret.

Men det var mere end blot Kavis giftigheder som var trængt igennem. Selv nu fik Mae kvalme og blev kold over det hele når hun tænkte på den mørke kraft som havde fyldt hende under kampen. Det var en kraft som hun var sikker på, intet havde med implantatet eller sorg at gøre. *Det bliver ved med at ske*, tænkte hun febrilsk. Maes liv var fokuseret på at være herre over egen krop, og tanken om at noget andet overtog kontrollen, ødelagde alt hvad hun kæmpede for. Det måtte være hendes sind som spillede hende et puds ... for hvad kunne det ellers være? *Jeg burde fortælle det til nogen. Jeg burde opsøge læge*. Men den tanke var næsten lige så skræmmende. Prætorianere som gik til psykiater, blev som regel ikke ved med at være prætorianere særlig længe. Ingen ønskede at forene mental ustabilitet med et præstationsfremmende implantat.

Der var også et andet spørgsmål som brændte i Maes sind mens hun ventede på at dagen skulle gå. Hvorfor havde Kavi reageret så langsomt? Eller havde Mae bare været ufattelig hurtig? Nej, jo mere hun tænkte over det, jo mere overbevist blev hun om at der ikke havde været noget usædvanligt ved den måde hun kæmpede. Ja, hun havde været mere følelsesladet end normalt, men det burde ikke gøre nogen forskel. Selv den mørke kraft som var kommet strømmende, kunne ikke skabe den slags ulighed.

Hvorfor havde Kavi været så langsom?

Mae havde ikke noget svar da MP'erne kom for at føre hende væk igen. De eskorterede hende til et mødelokale hvor general Gan sad for enden af et langt bord. Han havde det almindelige militærs uniform på nu. Den var helt grå, bortset fra jakkens øverste halvdel som var rødbrun. Jakkebrystet var oversået med hans rangs medaljer, og en sort stribe på kraven tilkendegav at han engang havde været prætorianer. Der var kommet flere sølvgrå strejf i hans mørke hår siden hun først havde mødt ham for snart en del år siden, men den konstante intensitet og besluthedsomhed i hans blik ændrede sig aldrig.

Mae mærkede en ubehagelig sugen i maven. Hun havde håbet at det ville blive en anden som irettesatte hende, måske en af hans mange underordnede. Det var ikke så meget hans rang hun frygtede, som tanken om at skuffe ham. Han nikkede kort til MP'erne der gik ud og lukkede døren bag sig. Stilheden sænkede sig over rummet.

„Sæt dig,“ sagde Gan til sidst. Han pegede på en stol tæt på midten af bordets langside. Mae adlød.

„Nå. Jeg har hørt at der var et optrin i dag.“ Gan var en sand mester i underdrivelse.

Mae stirrede ligeud. Hun var aldrig veget tilbage for at tage ansvar, og det havde hun heller ikke tænkt sig at gøre nu. „Jeg gik over stregen, sir. Jeg vil med glæde acceptere en hvilken som helst straf du finder passende.“ *Suspendering*, tænkte hun modløst. *De*

suspenderer mig med garanti, medmindre de sparker mig helt ud.

Han trak på skuldrene. „Det var en hård dag. Det er forståeligt at bølgerne gik højt, særlig i kølvandet på tabet af en ven.“

Gan vidste ganske udmærket at Porfirio havde været mere end en ven, og hans medlidenhed generede Mae lige så meget som Val og Daggs. Hun ville have foretrukket at blive råbt ad og skældt ud for hvor vanærende og upassende hendes opførsel havde været. For det var sandheden. Hun besluttede at minde ham om det, for hans dømmekraft blev tydeligvis påvirket af at han holdt af hende.

„Det jeg gjorde, var uacceptabelt, sir. Utilgiveligt.“

Det fik et lille smil frem på generalens læber selvom det ikke mildnede hans furede ansigtstræk. „Jeg har set værre, og halvdelen af din legion har været forbi for at fortælle mig hvordan du blev forurettet. Valeria Jardin og Linus Daggsson var særligt plagsomme.“ Ja, det kunne hun levende forestille sig. „Det betyder naturligvis ikke at vi kan ignorere hvad der skete. Oprinnet vil blive noteret i dine papirer, og du vil blive suspenderet fra almindelig tjeneste.“

Suspenderet fra almindelig tjeneste. Hun havde forventet det, men det var stadig ikke helt nemt at sluge.

„Du skal ikke være bekymret. Du bliver ikke låst inde eller lænket til et skrivebord.“ Han fnyste. „Jeg kan ikke forestille mig at give nogen af jer et kontorjob. Jeg kan ikke engang forestille

mig en af jer sidde stille i længere tid ad gangen. Prætorianere er for værdifulde til at vi bare kan lade dem gå til spilde, og jeg har en opgave til dig.“

„Jeg vil gøre hvad som helst du forlanger af mig, sir.“

Han trommede fraværende med fingrene på bordet, midlertidigt fortabt i sine egne tanker. „Det er et mærkeligt ærinde, men nødvendigt. Det er netop dukket op, ganske uventet, og det er muligvis en god mulighed for dig så du kan ... vænne dig til hvad der er sket. Vi ville naturligvis ikke bede dig om det hvis det ikke var vigtigt.“

„Ja, sir.“ Hans brug af *opgave* og ærinde gjorde ikke meget for at berolige hende, men hun håbede stadig at hun ville blive sendt til et uopræget sted. Det var ikke mere end hun fortjente, og måske kunne hun råde bod på det hun havde gjort ved at kæmpe i et glørværdigt slag.

„Jeg har brug for at du tager til Panama City. Har du nogensinde været der?“

Det tog Mae et øjeblik at svare. Panama City? Der ville ikke blive noget glørværdigt slag dér. RUNA havde ingen konflikter i den region. Faktisk havde hun hørt at der var forsigtige forhandlinger i gang. Panama var selvfølgelig stadig en provins, fuld af ukontrollerede religioner, en regering styret af gangstere, og gamle og nye aristokratier som kæmpede om magten. Tamt i forhold til andre steder.

„Nej, sir. Der har jeg aldrig været.“

„Nå, men det kommer du så nu. Jeg får missionsbeskrivelsen sendt til dig, og så kan vi mødes igen når du har læst den.“

„Naturligvis, sir.“ Hun tøvede. Hun havde ingen ret til at stille spørgsmål efter hvad hun havde gjort. Lydighed var den eneste vej frem. Alligevel, selvom hun hårdnakket benægtede det over for alle andre, vidste hun at hun var en af Gans yndlinge. Han ville lade hende spørge. „Sir ... hvordan har prætorian Kavi det?“

„Fint. Altså omstændighederne taget i betragtning. Hun vil være indlagt noget tid og fritaget for tjeneste så længe hun kommer sig. Du gjorde et grundigt arbejde med at brække hendes ben.“

Mae krympede sig, og Kavis blodige ansigt flakkede over nethinden. Prætorianere var svære at skade. *Og endnu sværere at slå ihjel, men det skete for Porfirio.* „Undskyld, sir. Jeg må hellere besøge hende og sige undskyld.“

Gan smålo klukkende. „Det ville jeg ikke anbefale. Jeg tror ikke hun har lyst til at se dig lige med det samme. Og hvis jeg var dig, ville jeg helt undgå indigo legion.“ Han studerede Mae grundigt og vurderede hende med sine skarpsindige øjne. „Kom bare. Stil dit næste spørgsmål.“

„Sir ...“ Hun var nødt til at kigge væk fra det blik. „Kavi var langsom. Hun skulle have reageret hurtigere, men det gjorde

hun ikke. Hvorfor? Hvorfor reagerede hun så elendigt? Hvad var der galt?“

Gan var længe om at svare, og Mae vovede at kigge op. „Måske var der ikke noget galt med hende. Måske er du bare god.“

Mae vidste at hun *var* god, men hun var sikker på at der stak mere under. Det nagede hende, men at modsige generalen var uacceptabelt, så hun lod sagen ligge. Han gav hende ordre til at træde af, og netop som hun nåede døren, faldt et nyt spørgsmål hende ind. „Sir, vil mit implantat blive deaktiveret som et led i min straf?“ Hun havde hørt at det var blevet gjort før, og det skræmte hende næsten lige så meget som fuld suspendering eller inaktivitet.

Gan så overrasket ud hvilket ikke skete særlig tit. „Hvad? Naturligvis ikke. Jeg kan næppe sende dig til provinserne ubeskyttet. Og du beholder også din rang og titel. Men ...“

Mae stivnede. Hun vidste ikke hvad der ventede, men der var noget i hans tonefald som modsagde hans afslappede fremtoning. Og derudover var det gået alt for nemt.

„Det er en ganske lille ting. Du må ikke bære prætorianeruniformen igen foreløbig. Missionen kræver faktisk ingen uniform overhovedet, men hvis det skulle blive nødvendigt af en eller anden årsag, bliver du nødt til at gå i gråt.“

Han havde ret. Det var ikke noget særligt, men hans ord ramte Mae med samme kraft som en fængselsdom. *Ingen sort uniform.*

Først i det øjeblik gik det op for hende hvor stor en rolle uniformen spillede i forhold til at definere hvem hun var. Implantatet og titlen var også en del af det, men den sorte uniform besad sin egen form for magt. Den adskilte hende fra andre som var mindre værdige. Hun kiggede ned ad den gallauniform som hun havde betragtet med så stor ringeagt tidligere. Nu ville hun give hvad som helst for at få lov at beholde den på. *Hvor længe vil der gå før jeg kan bære sort uniform igen?*

Gan lagde hovedet på skrå og så forvirret på hende. „Jeg går ud fra at det ikke er noget problem?“

„Nej, sir. Selvfølgelig ikke.“ Hun sank. Ingen sort uniform. „Jeg er Republikkens soldat.“

2

EN TIGGER VED DØREN

Ravnene så hende før Justin. De var de virkelig usædvanlig opmærksomme af fantasifostre at være.

Sexet, sagde Horatio. Han var den bramfri af dem.

Hun går normalt i sort, tilføjede Magnus. Hans kommentarer havde en tendens til at være mere kryptiske. Han mindede Justin om en fyr han havde kendt da han gik på universitetet, og som praktisk talt havde været skæv alle fire år. Alligevel var det på en eller anden måde lykkedes ham at dimittere med lutter topkarakterer.

Selvom Horatio kun var en irriterende stemme i Justins hoved, havde fuglen ret. Kvinden var helt sensationel, og det var et under at festen ikke gik fuldstændig i stå da hun trådte ind.

Hun tøvede i døråbningen og lod blikket glide rundt i det tætpakkede lokale. Hun måtte være på jagt efter sin date, besluttede han. Eller måske ledte hun efter baren. Justin var allerede i gang med sin tredje drink, og han var ikke sikker på om det ville være nok i aften. Dette var den sjette fest han havde været nødt til at gå til på lige så mange dage, og han var træt af at smile.

Kvinden tog et par skridt og søgte stadig efter nogen gennem røgsløret. Der var noget ved den måde hun bevægede sig. Han kunne ikke rigtig sætte fingeren på det. Elegant, men hun var ikke danser. Hendes skridt var for målbeviste, og hun holdt hovedet højt på en måde som vidnede om selvtillid og muligvis en portion overlegenhed. Måske var hun atlet. Det føltes heller ikke rigtigt, men han ville ikke udelukke det.

Hendes hår er som et vintersolstrejf, sagde Magnus og lød nærmest elskovssyg idet han hviskede i Justins tanker. Men det var ikke nogen dårlig sammenligning. Håret var ikke rigtig guld, ikke rigtig platin. Hun havde trukket det tilbage og foldet det bag på hovedet i en charmerende gammeldags frisure som stadig formåede at virke stilfuld.

„Justin!“

Den rungende stemme var hans eneste advarsel før en stærk hånd klappede ham på skulderen og fik ham til at tumle mod craps-spillebordet og spille halvdelen af sin drink. Et sidste blik i retning af blondinen og han fandt det smil frem som han vidste,

blev forventet af ham, og rettede atter opmærksomheden mod spillet.

„Har du tænkt dig at satse eller ej?“ Cristobal Martinez, festens vært og – endnu vigtigere – Justins velynder, smilede ned til ham med tænder der var så hvide at de glødede. Bogstaveligt talt. Det skyldtes en ny, topmoderne UV-behandling. De havde det med at være lidt ekstreme her i Panama. „Du er ikke løbet tør for penge ... endnu.“ Hans tonefald antydede at han vidste hvordan aftenen ville ende.

„Selvfølgelig, selvfølgelig.“ Justin placerede sine jetoner på bordets *pass line* og skævede tilbage mod døren. Blondinen var borte.

Ved baren, sagde Horatio.

Ganske rigtigt, dér var hun, i færd med at bestille en drink ved barens automatiske dispenser. Justin lagde en hånd på Cristobals arm og gjorde et kast med hovedet mod hende. „Ved du hvem hun er?“

Cristobal rettede blikket mod kvinden og rynkede panden en smule. Halvdelen af hans ansigt var dækket af en stiliseret tatovering af flammer, hans bandes mærke. „Har aldrig set hende før. Hun er bestemt en af de kønnere partycrasher.“ Han studerede hende et par sekunder længere og mistede så pludselig interessen på sin sædvanlige lunefulde facon. Han vendte sig mod crapsbordet igen og hujede da en rullede syv med terningerne.

„Hvem hun end er, er hun fra militæret,“ sagde Huan som stod på den anden side af Justin.

Justin kiggede en ekstra gang. „Hende? Nej. Umuligt.“

„Man skal nok være militærmand for at kunne se det. Det er måden hun står på.“ Huan tog endnu et grundigt kig på hende før han vendte tilbage til spillet. „Og hun er en af os,“ tilføjede han. „Enten ØA eller RUNA.“ Han selv var fra ØA, et sted som Justin gladeligt ville have opsøgt hvis han kunne. Uheldigvis holdt Øst-Alliancen sit broderlands politik med hensyn til landsforviste borgere i hævd.

„Hvordan kan du vide det?“

„Kjolen. Næste indsats.“

Justin satsede lydigt flere penge og overvejede Huans ord. Han havde fat i noget. Kvindens kjole var af mørk, blommefarvet crepe de chine, ærmeløs og med høj hals.

Hvem i alverden ved hvad crepe de chine er? spurgte Horatio.

Jeg var nødt til at lære sådan noget for længe siden, sagde Justin.

Kjolen smøg sig til hendes krop og stoppede lige over knæene. I Justins øjne var den vovet, men stadig elegant. Og fuldstændig kedelig i forhold til lokale standarder. Panamansk mode dikterede prangende farver og overdreven udsmykning for tiden, sammen med udskæringer som viste masser af hud og meget lidt smag.

Hun er alt for raffineret til at være herfra, samtykkede Magnus.

I det mindste satte han pris på Justins modeanalyse. *En kvinde blandt kvinder. Kan du ikke se stjernerne og blomsterne?*

Stjerner og blomster. Det var ord som Justin ikke havde hørt i meget lang tid, og han var ikke sikker på at han var parat til at høre dem. En albue i siden fra Huan satte hans tanker på hold. „Det er din tur til at slå.“

Justin slog en treer og blev belønnet med en stønnen fra de andre spillere. Han gav op og forsøgte at få øje på kvinden igen, men hun var forsvundet.

„Hvorfor er det at du spiller craps?“ spurgte Huan. „Du taber altid. Du kunne score kassen ovre ved pokerbordene at du ved det.“

Det vidste Justin godt. Cristobal spurgte ham ofte om det samme, men Justin kunne ikke helt forklare nogen af dem hvor afhængighedsskabende tanken om tilfældigt held var. Alt for meget af hans liv blev brug på at læse folks ansigter og andre kritiske signaler. Han observerede for meget, deducerede for meget. Nogle gange havde han bare brug for at et skødesløst kast med terningerne afgjorde hans fremtid.

„Det er for nemt,“ svarede han bare.

Huan smålo og rystede på hovedet. Han havde en afslappet og sorgløs natur som Justin godt kunne lide. Justin kunne også godt lide at Huan var fra ØA. Han havde den samme slags blandede baggrund som Justin, men Huans træk hældte mere til den

asiatiske end den kaukasiske side. RUNA's slangudtryk for sådanne blandinger var plebejer, og at se den mindede Justin om derhjemme, og det samme gjorde det faktum at Huan formentlig var den eneste anden civiliserede person i lokalet. En stor del af deres venskab var baseret på diskussioner om hvor råddent et sted Panama var. Forskellen mellem dem var at Huan altid fik lov at rejse hjem når hans arbejde for ambassaden var afsluttet. Justin sad fast her.

„Cristobal, dér er du!“

En kvinde maste sig ind mellem Justin og Cristobal. Justin måtte anstrenge sig for ikke at krympe sig idet hun smilede op til Cristobal. Eller, hun *forsøgte* at smile, men det var lidt svært med alle de antiryne-injektioner som havde lammet hendes ansigt. Pink øjenskygge var smurt ud over øjenlågene og helt op til underkanten af øjenbrynene, og den skinnende guldkjole hun havde på, var mindst to numre for lille til hendes buttede figur.

„Jeg var simpelthen nødt til at komme og fortælle dig hvor fantastisk din fest er,“ udbrød hun og puttede sig ind til den store mand.

„Fest?“ Cristobal prøvede at se beskeden ud og fejlede på det grusomste. „Det er ikke noget særligt. Det er knap nok en rigtig forsamling.“

Justin så en mulighed for smiger. „Åh, nej, nej. Det her er helt klart en af dine bedste fester til dato. Jeg ved ikke hvordan du

bliver ved med at overgå dig selv. Jeg har aldrig set noget lignende det band.“

Det passede. Cristobal havde gravet en populær lokal gruppe frem hvis berømmelse bestod i at de havde slanger med på scenen. Det virkede ikke som en videre vanskelig bedrift i forhold til hvor livløse slangerne var. Den elendige musik havde sikkert slået dem ihjel for længe siden. Men de var topmoderne, så Cristobal var nødt til at have dem. De gav Justin lyst til at få ørerne af sig selv.

Cristobal lo. „Spar på din charme. Den virker ikke på mig.“

Men det gjorde den. Cristobal var mere end lykkelig for at give Justin penge og husly så længe han bare blev ved med at smile og dukkede op til hans fester. Der var stadig folk nok som var fascinerede ved tanken om en mystisk eksilgemmaner til at Justins position var sikker, men han havde på fornemmelsen at Cristobal på et tidspunkt ville blive træt af ham og finde en anden nyhed at vise frem. Det virkede derfor som en ganske fornuftig sikkerhedsforanstaltning at pleje velynderens ego.

Kvinden vendte sig mod Justin, og hendes øjne blev store på en måde som ikke hjalp det mindste på hendes udseende. Hans accent havde afsløret ham. „Er det din gemmaner? Jeg har aldrig mødt en før.“

„Justin, denne yndige skabning er Ana Santiago,“ sagde Cristobal. „Hendes ægtemand er en af mine kære venner og forretningspartnere.“

„Du burde skamme dig,“ sagde Justin til ham og trykkede hendes hånd. „Yndig kommer ikke engang i nærheden af at beskrive hende.“

Endnu en sandhed, men ikke på den måde som Ana tolkede hans ord.

Cristobal lo larmende ad ’komplimenten’ og rakte rundt om hende for at klappe Justin på skulderen igen. I det mindste så han det komme denne gang.

„Så, så, hun er gift.“ Cristobal blinkede til Ana. „Nu vil jeg lade jer to sludre lidt. Men pas på. Han er en værre én.“ Han samlede sin gevinst sammen og slentrede videre i jagten på sin næste adspredelse.

Ana plirrede med øjenvipperne som var besat med flerfarvede krystaller. Det var overdrevent selv efter de hæslige standarder de havde her. Hun var helt sikkert nyrig hvis hun var til en fest som denne. Og hvis hendes ægteemand var Cristobals ’forretningspartner’, havde han sikkert oparbejdet sin formue gennem tvivlsomme metoder. I Panama Citys behårde verden måtte folk tage alle midler i brug for at stige i graderne. Ana virkede som én der var vokset op i underklassen og nu prøvede at kompensere for det.

Nu hvor Cristobal var borte, gled hun hen til Justin. Det gjorde efterhånden ondt at smile, men han vidste at Cristobals gæst skulle underholdes. „Cristobal behøvede ikke at fortælle mig at

du er en værre én," spandt hun. „Det fortalte en lille stemme i mit hoved mig med det samme.“

Justin lavede en smule op. „Hører du virkelig stemmer i dit hoved?“

Hun så overrasket ud. „Jeg mente det ikke bogstaveligt. Det skal man være skør for at gøre.“

„Klart,“ sagde Justin tonløst. „Selvfølgelig.“

Ana prøvede at smile igen og havde nøjagtig de samme problemer som tidligere. „Der kommer ikke mange gemmanere her.“

„Tja, de går virkelig glip af noget. Tro mig, deres kvinder kan slet ikke sammenlignes med nogen her.“ Justin bundede resten af sin drink og kiggede misfornøjet på det tomme glas.

Hun fnisede på en måde som var særdeles upassende for en kvinde på hendes alder. „Hvor er du sød. Og lige så nuttet som Blanca sagde.“

Justin var lige ved at glemme at smile. Lige ved. „Blanca Jessup?“ spurgte han forsigtigt.

Ana nikkede. „Hun er en af mine bedste veninder. Hun har fortalt mig rigtig meget om dig.“

Vidunderligt. Sidst Justin havde set Blanca, havde der været dårlig dømmekraft og endnu dårligere tequila indblandet. Helt sikkert ikke et af hans fornemste øjeblikke. I det mindste var Blanca ikke gift, men hendes brødre havde den samme ekstremt

overbeskyttende – og til tider voldelige – attitude som var så almindelig blandt rige mænd af overklassen. Han overvejede præcis hvor meget 'rigtig meget' var, og om Ana håbede på en lignende oplevelse. Der fandtes ikke nok alkohol i verden til at det ville komme til at ske.

Han rømmede sig og famlede efter noget andet at tale om. „Det her er Huan Korokov. Han er fra ØA.“

Huan så ikke værst ud, og Justin håbede at hun ville kaste sin opmærksomhed på ham i stedet. Så heldig var han ikke. Hun skævede knap nok til Huan og mumlede en høflig hilsen før hun atter var over Justin. Ud af øjenkrogen kunne han se at Huan måtte kæmpe for at holde ansigtet i de rette folder. Det her var sikkert turens absolutte højdepunkt for ham.

Hun støttede sig til bordet og lænede sig langsomt frem for at give ham bedre udsyn til sin kavalergang, noget som han bestemt ikke havde brug for. „Blanca sagde at du er en slags heksejæger?“

Det hørte han tit på disse kanter. Nogle gange kaldte de ham 'præstedræber'. „Arh, helt så spændende er jeg nu ikke. Før i tiden efterforskede jeg religiøse grupper for regeringen. For at sikre at de ikke var farlige.“

„Mener RUNA ikke at alle religioner er farlige?“ spurgte hun.

Ha, måske er hun ikke helt så hjernedød som hun ser ud, sagde Horatio.

Hvis du var til nogen nytte overhovedet, ville du på magisk vis dukke op med en drink til mig, sagde Justin.

Hun vil med glæde sørge for en drink til dig hjemme i din lejlighed, sagde Magnus.

Justin lavede en ny indsats og bemærkede at hans stak af jետoner skrumpede mere og mere. „Det er lidt mere indviklet end det. Kender du det gemmanske manifest?“ Nej, det gjorde hun selvfølgelig ikke. „Troen på fiktive enheder er en trussel mod samfundsstrukturen og skal derfor vurderes og reguleres af hensyn til alle borgeres velfærd.“ Han kunne recitere det hele i søvne.

Jeg tror næsten på dig, sagde Horatio.

„Det vil jeg rigtig gerne høre mere om,“ spandt Ana. Hun rykkede endnu nærmere. „Måske skulle vi finde et mere stille sted at snakke sammen.“

Aldrig i livet, tænkte Justin. Huan kom ham heldigvis til undsætning.

„Justin bryder sig ikke om at tale om fortiden,“ sagde han og så prisværdigt alvorlig ud. „Alt for mange smertefulde minder. Justin, du skulle tage at fortælle hende hvorfor du rejste væk.“

Et par spillere i nærheden spidsede ører. Cristobals tamme gemmaner var genstand for stor interesse i disse kredse, og det samme gjaldt hans mystiske eksil.

Justin kiggede ned i gulvet og anlagde det plagede udtryk som

han havde perfektioneret ene og alene til denne historie. „Jeg ved ikke rigtig. Det er svært for mig at tale om ... og jeg ønsker ikke at bebyrde dig med mit personlige drama.“

„Jeg er sikker på at señora Santiago ikke har noget imod det. Hun virker som én der er god til at lytte.“ Huan spillede sin rolle virkelig godt. Måske Justin kunne shanghaje ham til at være en del af skuespillet lidt oftere.

„Det er jeg,“ sagde hun og nikkede ivrigt.

„Det kan jeg se.“ Justin sendte hende et lille smil. „Dine øjne afslører det. Den slags forståelse og venlighed ... den stråler ud af sjælen.“ Huan rømmede sig og var nødt til at kigge væk.

„Det hører jeg tit,“ svarede Ana og kom så endnu tættere på. „Kom, fortæl mig hvad der skete.“

Justin tog en dyb indånding. „Der er ikke så meget at fortælle. Forstår du ... der var den her pige ...“

„Det tænkte jeg nok.“ Ana gav hans hånd et klem. Hendes hånd var svedig. „I samme øjeblik jeg så dig, tænkte jeg: Han er en håbløs romantiker.“

„Det hører jeg tit,“ sagde han som et ekko af hendes tidligere ord.

Jeg er ret imponeret over at du kan sige det og stadig holde masken, bemærkede Horatio.

Klap i, sagde Justin.

„Men altså, da jeg mødte hende, var det kærlighed ved første

blik. Jeg er sikker på at det også var sådan for dig og din ægte-
mand.“

Anas ansigt antydede noget andet. „Hvad hed hun?“

„Phoebe,“ sagde han omgående.

„Jeg troede hun hed Pamela,“ afbrød Huan.

Justin sendte ham et advarende blik. „*Phoebe*. Jeg har aldrig
følt en sådan samhørighed med nogen før. Det var som om vi
var skabt for hinanden. Vi matchede perfekt på enhver tænkelig
måde. Hvert øjeblik sammen med hende var som en drøm. Jeg
vidste at vi måtte være sammen for evigt, så langt om længe fri-
ede jeg til hende på en strand ved solnedgang mens et par duer
fløj højt på himlen. Jeg kan stadig se for mig hvordan hendes
ansigt glødede i solens sidste stråler da hun sagde ja.“

„Hvad skete der så?“ spurgte Ana åndeløst.

Han sukkede og kiggede ned i gulvet igen, udmærket op-
mærksom på at halvdelen af bordet lyttede med nu. „Åh, det
sædvanlige. Vi begyndte at lægge planer for brylluppet. Det skul-
le holdes i det her fantastiske lysthus placeret midt i de skønneste,
grønne omgivelser, fyldt med vilde blomster og sommerfugle. Vi
skulle have en cellist og et børnekor til at synge bryllupssange.“

„Glem ikke hesten,“ sagde Huan. „Pamela skulle komme riden-
de på en hest.“

„*Phoebe* skulle komme ridende på en hest,“ rettede Justin.

„En hvid hest?“ spurgte Ana.

„Ja, selvfølgelig.“ Han nævnte aldrig hestens farve når han fortalte historien, men kvinderne gættede altid på hvid. „Alt var perfekt. Så, et par dage før selve ceremonien fik vi lavet vores kompatibilitetstest. Ved du hvad det er?“

„De tvinger jer til at gøre det for at blive gift,“ svarede hun omgående.

Det var ikke helt sandt, ikke længere, men han havde opdaget at det var den almene opfattelse i provinserne. Det sørgede for mere mystik og romantisk spænding. Det elskede de herude.

„Tja, vi var ikke et match. Ikke efter deres standarder i hvert fald.“

Ana gispede. „Så I fik ikke lov at gifte jer?“

„Åh, vi kunne skam gifte os, men der var ... sanktioner.“ Han lod det blive ved det. Hendes fantasi ville gøre et langt bedre job end han kunne med sine evner som historiefortæller. „Vi var selvfølgelig ligeglade. Vi gik videre med brylluppet og planlagde at forlade landet efterfølgende, før de kunne komme efter os. Men da dagen oprandt ... dukkede hun ikke op.“

„Fik ... fik de fat i hende først?“

Han rystede på hovedet. „Nej, værre endnu. Hun bakkede ud. Hun var bange for hvad der ville ske. Hun var ikke modig nok til at være sammen med mig. Og efter det ... altså, hvordan kunne jeg blive boende i det land som havde splittet os ad? Det var alt for smertefuldt. Jeg var nødt til at rejse bort.“

Ana havde sgu tårer i øjnene. Hun gav hans hånd endnu et klem. „Din stakkel.“ Han håbede at hun ikke ville forsøge at ’trøste’ ham senere. Det skete af og til når han fortalte historien. Nogle gange var det faktisk hans mål, men der var det helt bestemt ikke denne gang. „Jeg kan slet ikke forestille mig hvor forfærdeligt det må have været for dig.“

„Det virker helt uvirkeligt, gør det ikke?“ spurgte Huan. „Det er næsten umuligt at tro at nogen kan overleve en tragedie af den kaliber. Du er ude.“

Justin kiggede ned. Hans jetonstak var borte. „Pis.“ Han havde ikke været opmærksom mens han snakkede. Der røg dén uges lømmepege.

Huan rystede på hovedet med forstilt medlidenhed. „Tragedierne bliver ved med at regne ned over dig, hva?’“

„Skal du ikke snart hjem?“ spurgte Justin spidst.

„I aften, faktisk.“ Huan vinkede afværgende med hånden da det blev hans tur til at satse, og skrabede sin gevinst sammen i en stor bunke. „Faktisk må jeg hellere se at komme af sted. Flyet venter sikkert på mig.“

Huans afrejse ramte Justin langt hårdere end den egentlig burde. De igangværende diplomatiske forhandlinger med Panama havde gjort at Huan og hans delegation var i byen temmelig længere end sædvanligt denne gang. Justin var blevet vant til at have sin ven i nærheden, og pludselig følte det som

om et dystert mørke var ved at opsluge ham.

„Hey!“

Anas snerren rev Justin ud af sin selvmedlidenhed. En forbi-passerende gruppe mænd var uforvarende kommet til at skubbe en ung servitrice ind i Ana. Det var et tegn på pigens elegance at hun reagerede så hurtigt og nåede at rette serveringsbakken op inden hun tabte drinksene. Alligevel var sammenstødet kommet helt bag på Ana, og hun sendte servitricen et hadefuldt blik.

„Så se dig dog for, din lille sæk. Hvis du har spildt så meget som en eneste dråbe på min kjole, får jeg Cristobal til at smide dig på gaden, sådan her.“ Hun forsøgte at knipse for at understrege sine ord, men fejlede. Anden gang gik det bedre. „Så kan du kravle tilbage til det hul du bor i og kneppe din udlejer som betaling for huslejen.“

Stilfuldt, sagde Horatio.

Justin kendte servitricen. Efter fire år kendte han hver evig eneste person som arbejdede for Cristobal. Hendes navn var Sara, og hun var halvt så gammel og halvt så stor som Ana. Sara havde omløb i pæren og et kønt ansigt, og blandt et hav af kvinder som Ana Santiago var Sara en som Justin ikke ville have noget imod at lære bedre at kende. Men Sara var for smart til at starte noget med en af sin chefs festvenner og havde gjort det fuldstændig klart at den eneste grund til at hun affandt sig med berusede gangstere og wannabe-overklasseløg var fordi hun havde to små

børn at forsørge derhjemme. Det var Justin fuld af respekt overfor. Der var noget ved hende som mindede ham charmerende meget – og smerteligt – om hans søster.

Selv nu var Sara for smart til at protestere. Hun tog sagtmodigt mod irettesættelsen og ytrede en dæmpet undskyldning mens hun delte drinksene ud ved bordet. Justin stak hende en af Huans større jetoner som drikkepenge, og hun nikkede som tak inden hun gik.

Ana så efter hende med triumf i blikket, åbenbart stolt over sin evne til at fornede én som allerede befandt sig meget længere nede i hierarkiet end hun. „Jeg forstår at Cristobal gerne vil have et par nemme knald i nærheden, men jeg fatter ikke hvordan han kan holde deres uduelighed ud. Hun er heldig at hun ikke ødelagde min kjole. Det er gemmansk design importeret direkte fra RUNA.“ Det sidste var henvendt til Justin som om det skulle imponere ham. „Ikke at jeg forventer at rakkerpak som hende skal kunne forstå det.“

„Rakkerpak? Hun kommer fra det samme sted som dig,“ sagde Justin. Han talte dæmpet, men hele bordet hørte det.

Ana spilede øjnene op. „Jeg bor på vestkysten.“

Huan udstødte en advarende brummen dybt nede fra halsen, men noget i Justin havde slået klik. Han var så frygtelig træt af det her sted. Træt af deres spil, træt af kvinder som Ana, træt af at danse efter Cristobals pibe for at underholde ham. Ravnene talte

ofte om storhed og guddommelige planer som ventede ham, men Justin så ingen storhed i sin fremtid. Han skulle blive i det her hul for evigt, og det gjorde ham vred. Men hvad der gjorde ham endnu mere vred, var at Huan kunne forlade det.

„Men du voksede op i San Garcia,“ sagde Justin og skyndte sig at fortsætte da Ana rystede på hovedet. „Det høres tydelig i den snøvlede måde du udtaler S'er, og udtryk som 'nemme knald'. Selv alverdens rigdomme og magt kan ikke ændre hvor du kom fra, og det virker heller ikke at forsøge at skjule det bag falske smykker.“

Ana rødmede. „De er ægte!“

„Gu' fanden er de ej. Jeg kan se messinget skinne igennem selv herfra. Og den kjole er *ikke* gemmansk design. Medmindre du har besøgt et kostumeudsalg efter Feriaen. Det stof er bare et stykke kasseret, syntetisk metervare fra Guatemala. Og det ved jeg fordi jeg så det på lager hos skrædderen på Flores Street, for det er præcis samme sted jeg køber *mine* pissetårlige efterligninger.“ Justin stoppede for at tage en tår af sin drink, men kom i tanke om at hans glas var tomt. „Du kan vigte og skabe dig så tosset du vil, men i sidste ende er den kjole præcis ligesom dig: Et gammelt, billigt design som er pyntet godt og grundigt for at det skal se ud som om det er mere værd end det egentlig er.“

Alle omkring bordet holdt vejret, og så slyngede Ana rasende sit vinglas efter Justin. En blodrød plet bredte sig på hans skjorte.

„Det ser ud til at det er på høje tid med endnu en pissetårlig efterligning.“ Hun stormede væk, sikkert direkte hen til Cristobal, tænkte Justin dystert.

Huan greb Justins arm og styrede ham væk fra bordet. „Okay. Lad os gå ud og få en cigaret, lille frøken Solskin.“

„Du ryger ikke,“ sagde Justin og lod sig trække med.

„Det er ikke for min skyld. Her.“ Huan tog sin jakke af og rakte ham den. „Så alle ikke skal tro at du er blevet skudt. Medmindre du ønsker at spille død når hendes ægtemand kommer for at hævne sig.“

Huan måtte være kommet til festen lige efter et møde på arbejdet, for det var en af de officielle jakker som han kun brugte når han havde diplomatiske forhandlinger. Den var dobbeltrudet og marineblå med ØA's flag broderet på brystet og en række forskelligefarvede striber på kraven som svarede overens med hans rang og stilling. Det føltes mærkelig at gå med den, syntes Justin, men ikke helt så mærkeligt som at gå rundt med en vinpletet skjorte.

„Kan den få mig ud af landet?“ spurgte han bedrøvet.

Huan sendte ham et medlidende smil som svar og åbnede en dør som førte ud i en lille gyde. På trods af heden og den høje luftfugtighed føltes luften herude let og forfriskende sammenlignet med røgsløret og trængslen indenfor. Nattens insekter summede omkring dem, og på himlen jagtede skyerne nu hinanden.

I det fjerne syntes han at kunne høre tordenen rumle, og træerne på den anden side af bygningen gav sig til at svaje. Storme havde en tendens til at komme pludseligt og rase voldsomt på disse kanter.

Justin stønnede. „Jeg fatter ikke hvorfor jeg finder mig i det her.“

„Fordi Cristobal lader dig leve som en konge,“ sagde Huan og klappede ham trøstende på skulderen. „Når du ikke lige fornærmer hans gæster.“

„Jeg vil hellere være tigger ved RUNA's dør end konge af dette mareridt,“ svarede Justin.

„Hvis det hjælper lidt på det, synes jeg din levering af historien var helt fantastisk i dag. Det var en af dine bedste optrædener. Selvom jeg er ret sikker på at du kommer en smule tættere på at havne i helvede for hver gang du fortæller den.“

„Jeg tror ikke på helvede, så det er okay.“

Stilheden lagde sig omkring dem, og Huan åbnede tøvende munden. „Jeg har lige besøgt et af dine gamle tilholdssteder.“ Hans ansigtsudtryk blev medlidende. Han vidste at disse samtaler pinte Justin. Men han vidste også at Justin længtes efter dem. „Jeg havde et møde i Vancouver.“

Justins hoved fløj op. I Vancouver! Alene ordet havde magt. „Hvordan ... hvordan var byen?“

„Præcis som den plejer. Smuk og perfekt. Verdens juvel.“

„Verdens juvel,“ gentog Justin. Han løftede sin endnu ikke tændte cigaret som om han skålede. Den samme længselsfulde smerte vældede op i hans bryst som altid når nogen snakkede om RUNA. Uanset hvor meget sprut, narko og andre laster Panama City havde at tilbyde, kunne det aldrig få smerten til at gå væk.

„Det gør mig ondt,“ sagde Huan.

„Det er som det er. Sådan har det været noget tid.“

En skygge af Huans gamle smil vendte tilbage. „Jeg går ikke ud fra at du nogensinde vil fortælle mig den rigtige grund til at du rejste?“

„Nej. Jeg ved hvor meget du holder af Penelope-historien. Jeg vil så nødtigt ødelægge den for dig.“

„Jeg troede hun hed Phoebe. Eller Pamela.“

Justin vinkede ham af. „Det er lige meget. Hun var en skamløs luder.“

„Nemlig. Dit liv er bedre uden hende.“

„Præcis.“

Huan smålo og holdt hånden frem. „Kan du klare dig hvis jeg går?“

Justin trykkede hans hånd. „Det kommer an på om jeg må beholde jakken.“

„Selvfølgelig. Jeg har flere hvor den kom fra.“ Huan gik hen til døren. „Indtil næste gang.“

„Indtil næste gang,“ gentog Justin og kiggede efter Huan.

Festlarmerne steg kortvarigt idet døren blev åbnet, og faldt så igen. En dyster stemning lagde sig over Justin, og han bød ensomheden velkommen mens han tændte sin cigaret.

At ryge udenfor var en gammel vane fra RUNA. Ingen bekymrede sig om hvad eller hvor man røg her, men hjemme var der strikse love. Han tog et kraftigt sug og mærkede et behageligt sus der forstærkede alkoholens effekt som allerede havde gjort ham en smule ør. Han kunne heller ikke ryge cigaretter som disse derhjemme. RUNA følte et stort ansvar for sine borgeres helbred. Men eftersom RUNA ikke længere bekymrede sig om ham, tænkte han at han var velkommen til at tillægge sig alle de destruktive vaner han ønskede. Huans ord genlød i hans tanker.

Smuk og perfekt. Verdens juvel.

„Pis! Nu tager du dig guddødeme sammen,“ mumlede Justin.

Hvilken gud? spurgte Horatio.

Den som sendte mig hertil, sagde Justin.

Hvis man skulle dømme efter Magnus' svar, var ravnene tilbage i deres uforskammede hjørne. *Du sendte dig selv hertil. Guderne hjalp kun lidt.* Når de kritiserede hans liv, talte ravnene altid om guderne.

Stille, sagde Justin til dem. *Jeg prøver at få et øjeblik for mig selv.*

Pas på, sagde Horatio.

Seks enorme skikkelser dukkede pludselig truende frem fra mørket til højre for Justin. Månen spejlede sig i Paolo Jessups glat-

ragede isse og de mange prangende øringer han gik med. Ved siden af ham var hans bror, Miguel, og Justin genkendte lynhurtigt de andre bøller som Jessup-familiens kumpaner. Han havde en ubehagelig fornemmelse af at han muligvis var nærmere på Huans helvede end han havde troet.

„Hey, Paolo, hvordan går det?“ Det lykkedes Justin at fremtvinge et smil mens han overvejede chancerne for at det her ikke handlede om Blanca.

„Du skal fandengaleme ikke spille min tid. Troede du seriøst at du kunne slippe af sted med det? Hvad fanden fik dig til at tro at du bare kunne udnytte min lillesøster på den måde?“

Chancerne var ikke videre gode så det ud til.

Fortæl ham at hun ikke var spor uwillig, foreslog Horatio. Justin ignorerede ham.

„Der må være sket en misforståelse,“ sagde han til Paolo. „Jeg ville aldrig gøre Blanca noget.“

Dora? Og Ana? Hvor mange havde Blanca lige snakket med? Justin håbede at hun i det mindste havde omtalt det der skete den aften i positive vendinger.

Han undrede sig også over hvor helvede Cristobals sikkerhedsfolk var. Områderne ud for hans etableringer myldrede normalt med hans håndlangere, og Justin overvejede om Jessupbrødrene måske havde bestukket dem. Han kunne ikke forestille sig at Cristobal ville blive glad for at se sin yndlingsgæst lide en

alt for tidlig død ... eller ville han? Cristobal kunne helt sikkert spinde guld på den tragiske historie. Justin kunne ligefrem høre den store mand allerede: *Han var som en bror for mig ...*

Miguel tog et par truende skridt frem og snerrede som en af Cristobals elendig afrettede hunde. Han lugtede også som en. „Jeg får dig kraftedeme i småstykker!“ råbte han.

Jeg tror ikke Blanca var det værd, sagde Horatio. *Hun var ikke engang særlig god.*

Magnus' kommentar var mere kryptisk: *Din valkyrie.*

Miguels fremrykning blev sat på hold da døren gik op, og en kvinde trådte ud. Ikke bare en tilfældig kvinde. Hende. Blondinen fra tidligere. Alle stivnede et sekund, og så anbragte hun sig usandsynlig hurtigt mellem Justin og Jessup'erne og indtog en beskyttende og truende stilling. En kampstilling. Huans ord kom tilbage til ham: *Hvem hun end er, er hun fra militæret.* Hun gjorde ikke andet, men der var en anspændthed over hende som fortalte at hun var en løvinde som kunne slå til hvad øjeblik det skulle være.

Vidste du at det er løvinderne som gør alt arbejdet mens løven bare driver den af? bemærkede Magnus konverserende.

„Ryk tilbage,“ sagde hun til Justin, og hendes ord bekræftede at hun virkelig var gemmaner. Der var ikke meget afstand mellem dem, og han blev omgående opmærksom på hendes hals og skuldre som han havde beundret tidligere, og på hvordan silke-

kjolen klyngede sig til hendes former. Et par egensindige hårstrå dansede omkring hendes ansigt i vinden, og et ganske svagt strejf af æbleblomster svævede ham i møde.

Jessup'erne kom til sig selv, og Paolo smilede smørret. „Godt bytte,“ sagde han. „Du knaldede en af vores kvinder, og nu får vi en af dine. Hvis du er heldig, lader vi dig blive ved bevidsthed så du kan se på.“

De andre lo, og Paolo tog to skridt frem. Der var mord i hans blik. Uheldigvis for ham kom han aldrig længere.